

“Per a anar a València, ser lleidatà és una bona targeta de presentació”

Jaume Gilabert (Montgai, Noguera, 1953) presideix la Diputació de Lleida des de l'any 2007. En aquests anys, aquesta institució ha fet un gran esforç per fomentar l'economia de les terres de Ponent i per millorar les relacions amb el País Valencià i les Illes.

El tren de gran velocitat ha posat Lleida a una hora de Barcelona. Què ha significat per als lleidatans aquest apropament amb tren a la capital?

—El tren de gran velocitat és una infraestructura necessària que ha posat Lleida enmig de dues grans urbs, Barcelona i Madrid. Això aporta un gran valor afegit al territori, perquè el flux de viatgers afavoreix el desenvolupament. La primera setmana de funcionament la línia de gran velocitat entre Barcelona i Madrid fou utilitzada per 77.000 persones. Dos anys després, el nombre acumulat de viatgers supera els onze milions i mig.

—Els efectes del tren de gran velocitat sobre l'economia de les terres de Ponent s'han començat a notar, dos anys després de ser inaugurat?

—Fer una valoració econòmica és

El president Jaume Gilabert, fotografiat a la seu de la Diputació de Lleida.

JORDI PLAY

precipitat. Encara no hi ha dades econòmiques que reflecteixin si hi ha hagut un impacte important, però de segur que n'hi ha hagut, perquè la repercussió social hi és, i això va lligat amb la repercussió econòmica.

—Sovint se senten comentaris de gent de Lleida que veuen Barcelona, i fins i tot Catalunya, com una cosa llunyana. Creieu que Lleida ha estat maltractada històricament; és a dir, que des de Barcelona ha estat menystinguda o oblidada?

—La gent de Lleida no veu Catalunya i Barcelona com una cosa llunyana, però sí que és veritat que les comarques lleidatanes han estat massa allunyades de Barcelona i dels centres de decisió. Lleida necessita Catalunya, però Catalunya necessita Lleida. Les comarques lleidatanes conformen un terç del territori del Principat; un territori amb gran potencial, des dels recursos naturals fins a terreny suficient per a resoldre el col·lapse que pateix l'àrea metropolitana de Barcelona.

—Dieu que Catalunya necessita Lleida. Què aporta Lleida i les comarques del voltant al desenvolupament del país?

—Des de principi del segle XX, els Pirineus de Lleida han aportat recursos energètics, com l'electricitat, sense rebre'n cap compensació. A més, el sector primari fa que Catalunya pugui gaudir de molta extensió de terra dedicada a la producció agrícola i ramadera. Les comarques lleidatanes són capdavanteres en el sector agroalimentari català i de tot l'estat. Tenim productes autòctons de gran qualitat i un total de set denominacions d'origen com, per exemple, la vedella del Pirineu, l'oli de les Garrigues o el vi dels Costers del Segre. A més de tot això, hi ha el turisme, un sector basat en la natura, que cada vegada té més valor.

—Fa poc, amb l'ajuntament, les cambres de comerç i la universitat, heu creat el consorci Global Lleida, que presidirà Antoni Brufau. En què consisteix i quins objectius té?

—Es tracta d'un projecte amb el qual pretenem sumar els esforços de les institucions relacionades amb la promoció econòmica, tant públiques com privades. La nostra voluntat és impulsar una política única, tant de cara a l'interior com a l'exterior, per

tal de cercar inversors i oportunitats de negoci. Els mesos vinents ho consolidarem i esperem que pugui començar a funcionar ben aviat.

—Quin paper tindrà el nou aeroport de Lleida-Alguaire en aquesta estratègia?

—L'aeroport és una infraestructura clau amb vista al futur de les comarques lleidatanes. Per primera vegada, Lleida se situa al món. Avui una ciutat que no té aeroport no és un referent internacional. Ara, Lleida forma part del panorama aeroportuari i això compta molt a l'hora de cercar inversions. Sense aeroport, les inversions no podrien aterrar, mai tan ben dit, a les comarques de Lleida. L'aeroport d'Alguaire, com també el de la Seu d'Urgell, afavoriran Lleida i els Pirineus i, a més, contribuiran a equilibrar Catalunya.

—Com es veu des de Lleida la proposta que va llançar l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, d'organitzar uns Jocs Olímpics d'Hivern?

—Les comarques dels Pirineus aglutinen la superfície esquiabile més gran de l'estat; per tant, organitzar uns Jocs Olímpics sense comptar amb els Pirineus de Lleida seria absurd. L'alcalde Hereu hi compta; no s'entendria que no fos així. Tenim estacions d'alt nivell, infraestructura suficient i també potencial per a albergar proves olímpiques. Per això ens hi sumem de manera absolutament positiva. Parlar de Lleida i no parlar de Pirineus és un error. És una marca que hem de prestigiar al món, com han fet, per exemple, als Alps.

—A banda de mirar cap al nord del país, també mireu cap al sud. En què consisteixen els espais que voleu obrir a València i Palma de Mallorca?

—Des de Lleida no entenem el territori sense el País Valencià. Lleida va ser molt important en la repoblació de València [a partir del segle XIII]. Per tant, hi compartim lligams històrics i culturals. A més, hi ha un fet elemental per a les relacions econòmiques i comercials: som la porta d'entrada a Catalunya. Històricament ha estat així. La gent de València s'identifica més amb la gent de Lleida que no amb la de Barcelona. Per a anar a València, ser lleidatà és una bona targeta de presentació. Per això, podem fer un gran paper en les relacions amb València.

L'objectiu és tenir-hi un espai que puguin fer servir els empresaris, les associacions i les entitats per tal de reforçar el paper cultural, històric i econòmic de lleidatans i valencians.

—I amb Mallorca, què us hi uneix?

—Amb Mallorca el lligam cultural és diferent. Però ara, el vol directe a Palma des de l'aeroport d'Alguaire fa que les pistes d'esquí de Mallorca siguin a les terres de Lleida. I a la inversa, fa que, per als lleidatans, les platges més properes, en termes d'estalvi de temps, siguin ara les de Mallorca.

—També heu signat un conveni amb el Patronat Catalunya Món per fer servir les seus de la Generalitat de Catalunya a l'estranger. Amb quin objectiu?

—Fa temps que fem servir les delegacions que el govern de la Generalitat té arreu del món, especialment les d'Europa. Fa poc, vam tenir una acollida magnífica a París, on vam establir contactes, sobretot amb operadors turístics i amb periodistes especialitzats. També hem anat a Berlín, on hi ha la segona fira de fruita més important del món. Tot això demostra el gran encert de les delegacions.

—Aquests dies s'ha parlat molt del projecte de corredor ferroviari mediterrani i del seu competidor, la Travessia Central. Tenint en compte que esteu gairebé en una situació d'equidistància, quin dels dos eixos és més favorable per a Lleida, el mediterrani o el que es projecta de fer passar per Saragossa?

—És una cosa de lògica i, sobretot, d'optimització dels recursos públics. Avui dia, no prioritzar el corredor mediterrani, tant pel que fa al tren com a infraestructures de tota mena, és un error. Un terç de l'economia espanyola és al territori mediterrani. Malbaratar diners per fer passar el corredor per Saragossa seria il·lògic, injustificable i un greu error polític i estratègic, tant d'Espanya com de la Unió Europea. Tot i que potser hi ha interessos polítics que caldria explicar.

—De fet, les cambres de comerç lleidatanes van ser presents, el 7 de maig passat, a València en un acte de suport al corredor mediterrani, en què també hi havia les cambres valencianes. Som a l'inici d'una col·

JORDI PLAY

laboració que reforci l'eix Lleida-València?

—Per anar a València vam noliejar un avió des de l'aeroport d'Alguaire amb què viatjàvem el lleidatans i els andorrans, perquè tots volem tenir-hi un paper, en aquesta demanda. Però també reivindicuem l'eix viari Tortosa-Viella-França; un projecte d'autovia que significa la línia més recta entre el País Valencià i França, evitant el pas per l'àrea metropolitana de Barcelona.

—El debat pel corredor mediterrani ha malmès encara més les relacions entre Catalunya i Aragó. Com viviu des de la Diputació de Lleida aquesta tensió?

—Amb Aragó hi tenim una bona relació de veïnatge. Compartim cultura amb la Franja de Ponent i tenim una excel·lent relació amb la Diputació d'Osca. Però, malauradament, a Saragossa hi ha interessos polítics —i matiso: a Saragossa, no a Aragó— que han originat una polèmica absurda, injusta i irracional amb la qüestió de les obres d'art de la Franja. Ho lamento moltíssim. Per això no ens cansarem mai d'estendre la mà per cercar solucions. No entenem que un veí vulgui estar enemistat, perquè això sempre comporta coses negatives.

—La segregació de les parròquies de la Franja de Ponent, que fins l'any 1995 formaven part de la diòcesi de Lleida, ha tingut conseqüències negatives?

—La segregació de les parròquies de

“El corredor per Saragossa seria un greu error estratègic, tant d'Espanya com de la Unió Europea”

la Franja va ser un error polític molt greu. En aquell moment el govern de la Generalitat no va estar a l'altura. Ho va permetre i acceptar. És l'única segregació d'aquestes característiques que s'ha fet. El govern català es va doblegar als interessos de l'Opus Dei sense cap queixa.

—En aquest moment, el judici civil per la propietat de l'art sacre és vist per a sentència. Com ho viviu vos que, com a president de la Diputació, formeu part del patronat del Museu Diocesà i Comarcal?

—Des de la Diputació ho veiem amb molta tranquil·litat. Aquestes obres d'art fa més de cent anys que són al bisbat de Lleida. Foren adquirides mitjançant documents legals i formen part d'una col·lecció reconeguda pel Parlament de Catalunya.

—En iniciar-se el judici, el bisbe de Lleida, Joan Piris, va aportar documentació i va defensar que les obres d'art es quedessin a Lleida. Com valoreu el seu paper?

—El bisbe Piris fa allò que li pertoca. Defensa el seu bisbat i, per això, el felicito i l'encoratjo. Fa exactament allò que ha de fer.

—El fet que el bisbe Piris sigui valencià afavoreix les relacions entre Lleida i València?

—Això ajuda a una comunicació millor. Parlem la mateixa llengua. Però no diria que això fos un condicionant; diria que el condicionant és la seva integritat com a persona i com a responsable del bisbat.

—Què aportarà la nova llei de vegueries a les terres de Ponent?

—El fet més important serà la creació de la vegueria dels Pirineus, que contribuirà a pal·liar un dèficit històric de les comarques pirinenques, que durant anys han aportat recursos naturals i humans a la resta del territori. Ara, per primera vegada, la gent dels Pirineus tindrà la possibilitat d'organitzar-se i d'administrar-se. Estic segur que això ajudarà a equilibrar molt millor el Principat. Qui no defensa la vegueria dels Pirineus no és solidari amb el territori.

—La vall d'Aran hauria de tenir vegueria pròpia?

—Això està reconegut per l'Estatut i per la llei de vegueries. L'Aran ha de tenir una relació directa amb el govern de Catalunya i un estatus diferent. Hi ha un acord polític per a aquest reconeixement. Si després, d'això, se'n diu vegueria o una altra cosa ja no ho sé.

—La creació de les vegueries hauria d'implicar la supressió de les províncies i, per tant, de la Diputació que presideu. Com veieu la possibilitat de quedar-vos sense feina?

—Al meu discurs d'investidura ja vaig dir que aspirava a ser l'últim president de la Diputació de Lleida i que això em causava una gran satisfacció.

—Per acabar, com veieu el futur polític de Catalunya. La solució als problemes que pateix el país demana un pacte entre el vostre partit, ERC, i CiU?

—El futur exigeix la plena integració del país a la Unió Europea com un estat més. Qualsevol altra cosa portarà més dèficit en infraestructures i menys prestacions socials; portarà una dependència i jo no vull ser dependent, per això sóc independentista.

Xevi Camprubi